

Arbejdsministeren har over for udvalget understreget, at der i reglerne herom vil blive givet retningslinjer for, hvornår det personlige arbejde må anses for ophørt, herunder om pågældendes indflydelse på virksomhedens drift gennem besiddelse af aktieposter og lignende tilsiger, at han er trådt tilbage fra arbejdslivet. Udgangspunktet vil være det samme, som gælder i relation til selvstændiges adgang til arbejdsløshedsdagpenge.

Herefter indstiller et *flertal* (socialdemokratiets og venstres medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) fremhæver, at lovbestemt førpension – eller efterløn, om man vil – alene bør knyttes til, om vedkommende er nedslidt og derfor ikke i stand til at fortsætte på arbejdsmarkedet. Når grænselinjen skal drages mellem dem, der opnår sådan efterløn, og dem, der ikke gør det, må alene omfanget af den bevarede erhvervsevne tillægges betydning. I stedet har regeringens forslag karakter af, at efterlønsmidlerne fortrinsvis skal virke som genydelse for modtagne tilskud til de socialdemokratiske partikasser og valgfonds. SV-regeringen vil nemlig diskriminere efter, om den pågældende i 5 år har været medlem af en bestemt privat organisation (arbejdsløshedskasse) eller haft anden lignende organisationsmæssig tilknytning. Også fysisk alder bruger regeringsforslaget som diskriminationskriterium (60 års aldersgrænsen). Når en person på 59, 54 eller 24 år måtte være helbredsmæssigt nedslidt, burde vedkommende have så stor en førtidspension, som statsfinansernes stilling tillader. Men denne stilling bør ikke forringes ved granskastninger af førpensionsydelse til fuldt arbejdsdygtige personer på 60, 62 eller 65 år.

Det, regeringen foreslår, er altså en forskelsbehandlingslov. Fremskridtspartiet er tilhænger af ligebehandling af borgerne, og mindretallet indstiller derfor lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Førtidspensionslovgivningen burde være én enkelt altomfattende gennemsigtig ordning og ikke – som socialdemokraterne arbejder på – en bureaukratisk jungle af forskellige pensionsformer i love om enke-, invalide- og folkepension samt nu efterløn. Det

bevirker, at 2 mennesker, hvis situationer er ret ensartede, behandles efter vidt forskellige regelsæt med forskellige månedsbeløb og andre vilkår. Det er svært at forstå, at naboen skal have 73.868 kr. udbetalt (ca. 80.000 kr. om et lille års tid), når man selv i samme situation blot får 15.864 kr. eller 25.128 kr., og det bliver ikke lettere ved, at regeringen bliver ved med at bedøve befolkningen i den samme grammofonrille om, at naboen får en arbejdsmarkedspolitisk foranstaltning, mens man selv bare er underkastet en socialpolitisk foranstaltning. En sådan lovgivningsfaçon er uacceptabel.

Det er et blåslivslønsfatamorgana at foregøgle nogen, at en udvidet pensionslovgivning skulle skaffe arbejde til én eneste, som nu er arbejdsløs. Var det så let at klare arbejdsløshedsulykken, kunne man jo blot udbyde lige så mange pensionsportioner, som man har registreret ubeskæftigede. Den samfundsøkonomiske sammenhæng er imidlertid, at produktionslivet belastes med udgifterne til pensionen plus administrationsomkostningerne. Disse beløb må indkalkuleres i firmaernes salgspriser, og derfor kan der sælges færre varer. Følgen heraf er, at der bliver færre arbejdsplader. Hver gang der førtidspensioneres 20.000 ældre medarbejdere, må det derfor forventes, at mindst det samme antal arbejdspladser må nedlægges. Det er derfor fejltænkning af dimensioner at påstå, at der skulle være den automatik, at når en 62-årig trækker sig tilbage fra en arbejdsplads, kan en 22-årig straks den næste dag rykke ind i den. Som arbejdsløshedsbekæmpelse vil efterlønsordningen blive den samme fiasko, som tilfældet har været med alle de mange andre såkaldte beskæftigelsesplaninitiativer, socialdemokraterne med brask og bram har lanceret. Simpelt hen fordi den hviler på samme mangel på respekt for samfundsøkonomiens naturlove.

Befolkningens aldersklassemæssige sammensætning udvikler sig i øjeblikket sådan, at vi ikke kan tillade os at sænke pensionsalderen, før vi har opnået rigdomsførøgelse ved, at vi først har kunnet standse gældsætningen til udlandet, dernæst tilbagebetalt den letsindigt pådragne udlandsgæld og endvidere opsparet en valutareserve. Vejen frem til lavere pensionsalder går altså over produktionsførøgelse. En sådan kræver, at hundredtusinder flere hænder kommer i arbejde i